

21. De hvideste Perler i Havet er spredt.

Moderato.

H. Rung.

1. De hvi - de - ste Per - ler i Ha - vet er spredt, og Bøl - ger - ne van - dre der -

o - ver; den Skat, du sø - ger og al - drig har set, jeg

her at beskri - ve dig lo - ver.

1. 2. 3. 4. 5. 6.

2. Først maa hun eje den yndigste Fod
For Hjulet og Væven at træde,
Dertil et ærligt og trofast Mod,
Der deler din Sorg og din Glæde.
3. En Barm maa hun eje saa varm og saa fuld,
To Arme saa blændende hvide,
Dertil en Tunge saa ren som Guld,
Der tier og taler itide.
4. Og snildt maa hun flette sin Tankes Net,
Og Smilet maa røbe Forstanden,
Og Gangen maa være saa svævende let
Som Bølgens, der træder mod Stranden.
5. Og Øjet maa ligne den sagte Strøm,
Hvori sig Fuldmaanen maler;
Men Hjertet maa drømme saa mangan en Drøm,
Hvorom ej Læberne taler.
6. Mig Nattergalen i grønne Lund
Betroed; hvor hun havde hjemme,
Jeg lytted dertil en Midnatsstund
Og mon det om Morgenen glemme.

C. Hauch.